

He's an Irishman in Nordborg

Hvis man har læst NB's flotte jubilæumshæfte, så har man også set afsnittet om kampjubilarer. Suverænt øverst på listen over kampjubilarer finder vi Kieran Daly. Han er i hæftet noteret for 392 kampe, men da opgørelsen er udarbejdet til og med sæsonen 93, så mangler selvfølgelig kampene for den netop afsluttede

sæson. Her var Kieran en af de bærende kræfter på 2. holdet, og han forhøjede således kamprekorden hver eneste weekend, hvor der var turneringskamp.

Kieran har nu spillet langt over 400 kampe, og ved afslutningsfesten den 29. oktober blev han hyldet som 400 kamps- jubilar. I den anledning havde Sporten for kort tid siden en lille snak med Kieran.

Kieran, hvornår kom du til Nordborg?

Kieran: Det gjorde jeg i april 1974, hvor jeg var knap 20 år gammel.

Hvad førte dig til Nordborg?

Kieran: Tja, jeg arbejdede i en tøj forretning i Cork, som er en by på ca. 150.000 indbyggere, og altså er den by, hvor jeg boede sammen med min familie og hvor Jeg også er vokset op. Jeg var ved at være godt træt af arbejdet i butikken, fordi der var lange åbningstider, som bl.a. gjorde, at jeg aldrig kunne komme til fodbold i Cork lørdag eftermiddag.

En skønne dag så jeg tilfældigvis en annonce i avisen, hvor Danfoss i Nordborg søgte arbejdskraft. Uden at tænke så

meget over det svarede jeg på annoncen og modtog så 14 dage senere et telegram, hvor jeg blev indbudt til en samtale i Cork.

Samtalen mandede ud i, at jeg skulle starte på Danfoss 7 dage senere. Da jeg var tilbage på arbejdet i tøj forretningen, sagde jeg til chefen: "Jeg holder på fredag". Det var det.

Jeg husker stadigvæk den dag, hvor jeg skulle rejse. Min far var ked af det og min mor skyndte sig at pakke kufferten. Hun mente nok, at jeg havde gode af at komme. hjemmefra. Jeg tror nok, at hun regnede med at se mig hjemme igen inden ret så længe. Det gik jo lidt anderledes.

Jeg skulle med bus til lufthavnen, der ligger et stykke udenfor Cork. Familien kørte efter bussen hele vejen ud af byen og lavede al mulig pjat. Når vi er sammen, så mindes vi næsten altid denne tur. Det var bade sjovt og alligevel en smule vemodigt.

På flyet fra Dublin til København var vi 26 irere, 'som skulle starte på Danfoss. Deriblandt var Myles Downey, som jeg kendte lidt gennem Myles' storebror, og som bade Jeg og NB kom til at kende. Vi ankom med taxi fra Sønderborg Lufthavn til Langesø Kollegium søndag eftermiddag. Mandag morgen skulle vi starte på Danfoss.

Næste morgen vågnede jeg først kl. 09 og anede ikke, hvordan jeg kom ned til Danfoss. (Red: Om det var jetlag eller dansk øl, der var skyld i, at Kieran forsovet sig, vides ikke). Jeg var nød til at gå ud på landevejen for at spørge om vej. Pludselig stoppede der en bil og manden i bilen spurgte om, Jeg var Kieran Daly. Det viste sig at være en mand fra personalekontoret på Danfoss, så heldigvis kørte han mig ned på Danfoss, hvor de andre irere havde fået morgenkaffe og var samlet til informationsmøde om Danfoss.

Bemærkningerne var mangfoldige! Efter mødet gik vi ned til de afdelinger, hvor vi skulle arbejde.

Jeg kom til at stå ved en SMT- drejbænk - ja, og siden har jeg været uafbrudt på Danfoss, hvor jeg i dag er opstiller.

Hvornår startede du i NB?

Kieran: Det gjorde jeg vel nok i maj 1974. I Cork havde jeg spillet hurling fodbold samt keltic football, hvor jeg spillede på klubbens 1. hold. Keltic football er en blanding af rugby, basketball og fodbold, og det var den sport, der interesserede mig mest. Men da jeg havde spillet lidt fodbold i Cork og ikke mente, at der var basis for at etablere keltic football på Nordals, så begyndte Myles og jeg at spille i NB. Jeg husker, at vi trænede i Østerlund og at "Røde Viggo" var træner.

Jeg spillede min første kamp i Broballe og vi vandt. Det har nok været med 4. holdet. Det var lidt forvirrende i starten at finde ud af, hvordan tingene hang sammen. Med tiden fik jeg et par personlige rådgivere i Leif Nielsen og Per Stolberg. De oversatte så godt som muligt og forklarede også mange ting. Engang fik jeg det gule kort og Leif Nielsen måtte så oversætte, hvad dommeren sagde. Efterfølgende skulle jeg selv skrive mit navn i dommerens bog, fordi han var ude af stand til at forstå mig. Selvom jeg havde haft de ovennævnte rådgivere, så var det egentlig først det følgende års opstartstræning, at min bevidsthed omkring træning, hold og spillere blev dannet. Jeg tror, at denne bevidsthed kom, da jeg i dalen skulle løbe med Finn Christensen på ryggen hele vejen op af trapperne.

Dengang havde vi klubhus på Skæve Thorvald. Der var mange fredage vi måtte tage direkte fra "klubhuset" og ned på arbejde. Det var jo en del af torsdags- træningen i dalen.

Hvilke episoder er værd at nævne?

Kieran: Ja, jeg husker at vi engang spillede en forårskamp i Ketting. Her gav jeg en spiller fra Ketting en buket blomster og sagde peace, fordi han havde kaldt mig et irsk svin. Stille og roligt lærte jeg jo sproget. Ketting-manden så i øvrigt meget forbløffet ud.

Ja vi skulle spille topkamp i serie 4 mod Skelde (nr. 1 mod nr. 2) var overskriften i Jyske Tidende:

SKELDE FRYGTER IRERNE

Artiklen har jeg stadig derhjemme og den handler stort set kun om Skeldes angst for de stærke irere, som NB havde. Jeg mener, at kampen endte 2-2 og at Myles og jeg scorede et mål hver.

Jeg husker også en kamp, hvor "Røde Per" fik besked på at nu skulle han altså få sin lillebror til hidse sig ned. Lillebroderen - det var mig.

Om "Røde Per" just var den rette til at få den besked - det er jeg ikke så sikker på.'

Hvordan har udviklingen været?

Kieran: Jeg synes, at spillernes indstilling er blevet dårligere. Hvis der er modgang i en kamp, så giver folk tit op og kæmper ikke videre. Klubfølelsen er heller ikke den samme som tidligere. Jeg oplever tit, at oldboys og veteranerne har en langt bedre indstilling til både kamp og klubliv. De vil skam ikke tabe en kamp, for modstanderne er jo de samme som for 20 år siden.

Træningen i dag er mere taktisk end tidligere. Førhen var der mere spil og mere fysisk betonet træning. Jeg mener ikke at det spillemæssige niveau er højere nu end det var tidligere - selvom der bruges langt flere penge i seniorafdelingen end dengang.

På trods af ovenstående er NB stadig en god klub, hvor der gøres en hel del for, at medlemmerne skal have det godt.

Hvordan har udviklingen været i Irland?

Kieran: I sommerferien var jeg i Irland og kunne konstatere, at meget har ændret sig siden 1974. Nu går jeg f.eks. i byen med min søsters dreng - ja, der sket meget i den tid, hvor jeg har været i Danmark.

Hvad med senior-fodbold i næste sæson?

Kieran: Vi får se. Jeg er nødt til at tage et år ad gangen.

Sporten vil ønske dig, Kieran alt godt fremover!

Artiklen er hentet fra klubbladet SPORTEM nr. 7 i december 1994